

На могилі Овлура Дудаєва

Дмитро Павличко

Опівночі Овлур свиснув за рікою.

Слово про полк Ігорів

Плаче Україна,
За Овлуром плаче,
Руки до неба простягає,
Вбивцю кляне-проклинає,
Землю чеченську слізьми поливає,
До сина Дудаєва промовляє:
"Пам'ятаєш, Овлуре,
Як допомагав ти князеві
З полону половецького видобуватися,
Тікаючи — горностаєм по степах слатися,
До Києва повертатися!
Я ж тебе не забувала,
В неволі століттями пробувала,
Твого посвисту ждала,
Твого поклику опівночі за рікою,
Щоб тікати, дитино кохана,
Від московського хана
Та, тікаючи, по блакиті слатися
Ластівкою золотою!"
А Дудаєв Овлур з могили відповідає:
"Сили на посвист у мене немає,
Пробила куля легені,
Та й уста мої, кров'ю спалені,
Камінна земля затискає!
Одійди, не ридай наді мною,
Плакальнице, рабине,
Я ненавиджу сльози, бо хто плаче, той гине,
Сам себе укладає
На дно домовини!
Очі твої вже сіль прожерла,
Бо маєш Полтаву, Базар і Крути,

Може, справді ти ще не вмерла,
Якщо жадаєш мене почути.
Та хіба ж ти не чуєш, як землю
Протинають вогні ярові,
Як батько мій кличе,
Але не тікати, а ставати до бою!
Невільнице, як не маєш нічого, крім болю, —
Ні меча, ні когорти синів, ані сонця в крові, —
Повертайся в неволю!"